Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXIV. Ч. 170. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 9-го СЕРПНЯ 1977 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. TUESDAY, AUGUST 9, 1977 No. 170. VOL. LXXXIV.

В НЕДІЛЮ 18-го ВЕРЕСНЯ В НЮ ЙОРКУ ВІДБУДЕТЬСЯ ВЕЛИКА КРАЙОВА МАНІФЕСТАЦІЯ В ОБОРОНІ ПРАВ УКРАЇНИ ТА ПІДТРИМКИ ПОЛІТИКИ ПРЕЗИДЕНТА КАРТЕРА І УРЯДУ В ОБОРОНІ ПРАВ ЛЮДИНИ

Ню Йорк. — Не зважаючи на вакаційний час та гарячі дні, у цій світовій метрополії вже від кількох тижнів продовжується інтенсивна акція для влаштування могутньої української крайової маніфестації в обороні прав України та підтримки президента Джіммі Картера і його Уряду в їхній політиці оборони людських прав в світі, що стало — згідно зі запевненням президента Картера та державного секретаря Сайруса Венса — центральною проблемою американської закордонної політики, як одна з головних передумов встановлення тривкого миру в світі. День Оборони Прав України та маніфестація для підтримки президента Картера в обороні людських прав влаштовуються в згадану неділю, 18-го вересня, Український Конгресовий Комітет Америки в тісній співпраці з місцевим Об'єднанням Комітетом Українських Організацій та Відділами УККА Ню Йорку, Ню Джерзі, Коннектикат, Пенсильванії та всіх інших стейтів Східного Побережжя. Передбачається і очікується, що в цій величній маніфестації візьмуть участь також численні громадяни з віддалених стейтів.

Для переведення цієї великої і найбільше на часі акції створено окремий Діловий Комітет, почесними головами якого є президент УККА проф. д-р Лев Добрянський і екзекутивний віцепрезидент Йосип Лисогір, головою інж. Є. Івашків — голова Об'єднання Комітету — Відділу УККА в Ню Йорку, заступниками голови є мгр Іван Базарко, д-р М. Бих, інж. М. Стахів, проф. д-р Петро Стерчо та Степан Чума, секретарі — пані Стефанія Букшована, д-р О. Германюк і пані Р. Полчій. Створено також ряд комісій, що їх очолюють: організаційну — інж. М. Пінковський, преси й інформації — ред. В. Левенець і ред. І. Длябога, фінансову — М. Хоманчук, пропаганди — С. Чума, мистецьку — панна Єлисавета Сидор-Чарторийська, комісія для влаштування заплянованої маніфестаційної голодівки — пані Д. Степаняк, комісія виготовлення відповідних меморандумів — д-р А. Лозинський, комісія кличів — д-р В. Душник, транспарентів — інж. Т. Гірняк, запрошення національностей — інж. В. Гладкий, запрошення б. дисидентів — д-р А. Лозинський, запрошення і зв'язків мгр І. Базарко.

Під час нарад у приміщенях „Свободи". На фото (зліва): інж. Євген Івашків, ред. Ігор Длябога, д-р Володимир Душник, пані Стефанія Букшована, адв. Асколд Лозинський, головний касир УНС пані Уляна Дячук, інж. Мирон Пінковський, Микола Хоманчук, мгр Корнель Василик, голова Українського Інформаційного Бюра мгр Борис Потапенко, пані Ірина Куровицька, Андрій Прятка, мгр Іван Базарко та пані Роксоляна Букшована-Поттер. В нарадах взяв участь також ред. А. Драган. Перед столом стоїть з рекламовою афішею Дня Оборони Прав України 3-літній Віктор, син пані Поттер.

Заплянований День Оборони Прав України та маніфестація для підтримки президента Картера і уряду в обороні людських прав були предметом окремих нарад членів Ділового Комітету, що відбулися в конференційній залі редакції „Свободи" в Джерзі Сіті минулого четверга, 4-го серпня. Під час нарад зокрема підкреслено два головні і преважливі аспекти заплянованого Дня і маніфестації: час — з уваги на недалеку вже ділову конференцію в Бєлграді для розгляду виконання поодинокими країнами постанов підписаного ними в Гельсінках „Заключного акту", та нова ситуація, яка витворилася у зв'язку з офіційним становищам президента Картера і Уряду ЗСА в обороні людських прав. Звернено увагу, що у зв'язку зі совєтською реакцією, часто навіть погрозливою, на американську політику оборони людських прав, як також у зв'язку із зверхливим відношенням до тієї політики поодиноких західноевропейських країн, вже сьогодні можна спостерегти деяке „охолодження" цієї американської політики, доказом чого може бути факт, що президент Картер вже не в кожному із своїх публічних виступів про цю оборону людських прав згадує так, як це робив досі. Можна мати певність, що кожний більший виступ з підтримкою цієї політики буде новою заохотою для Президента і Уряду. Під час нарад звернено також увагу, що в урядових виступах українські дисиденти далеко ще не мають такої уваги, на яку вони заслуговують та яку приділяється, наприклад, жидівським. Могутня і багатолюдна маніфестація, заплянована на неділю 18-го вересня, може вплинути на зміну в цьому відношенні.

Ці та подібні міркування правитимуть за головні напрямні в підготові та переведенні програми цього Дня маніфестації. Вітальне значення для успіху цих акцій матиме МАСОВА УЧАСТЬ у маніфестації, до якої вже тепер і негайно треба мобілізувати громади і громадян. Тільки бо масовість — тисячі і десятки тисяч учасників в такій маніфестації можуть переконати Президента і Уряд, що ми справді всі підтримуємо їхню політику в обороні людських прав та відповідно вплинути, щоб вони цю політику не тільки продовжували, але і скріплювали.

ВІДБУВСЯ НАДЗВИЧАЙНИЙ КОНҐРЕС ЦеСУС, БОГДАН ГАРГАЙ ОБРАНИЙ НА ПРЕЗИДЕНТА

Торонто, Онт. (ід). — Богдан Гаргай, студент з Брадфорду, Англії, та представник Союзу Українських Студентських Товариств Европи (СУСТЕ), був обраний на президента Центрального Союзу Українських Студентів (ЦеСУС) під час надзвичайного конгресу, який відбувся тут на Торонтонському університеті минулої суботи і неділі, 6 і 7 серпня 1977 р..

Б. Гаргай є членом Української Студентської Громади Великої Британії і закінчив економічні студії в Ню Касл університеті. Він рівнож є активний в інших громадських організаціях, як Спілка Української Молоді, Асоціяція Українців Великої Британії, та ін.

Причину до надзвичайного конгресу дав пленум ЦеСУС, який відбувся тут в січні і на якому один член екзекутиви був усунений, а зогляду на те три інші члени солідаризуючись з усуненим, зрезиґнували. Надзвичайний конгрес був скликаний Контрольною комісією, яку очолює довголітній активіст студентського руху, Зенон Зварич.

У своєму слові після вибору, Б. Гаргай ствердив, що він під час своєї каденції докладе всіх зусиль, щоб наладнати непорозуміння, які заіснували між організаціями-членами ЦеСУС-у.

У цьому надзвичайному Конгресі взяли участь представники СУСТА, СУСТЕ, СУСК, ТУСМ, студентського сектора ОДУМ і „Зарева" і п'ять членів управи ЦеСУС, які разом розпоряджали 169 мандатами.

Крім Б. Гаргая, як президента, запропонована Номінаційною комісією, очолюваною Ігорем Зваричем і обрана Конгресом, нова Управа ЦеСУС включає генерального секретаря Лева Фіголя (СУСК), фінансового референта Тараса Добуша (СУСТА), референта зовнішніх зв'язків Андрія Прятку (СУСТА) та референта преси й інформації — Романа Журбу (СУСК). Роман Зварич (СУСТА) очолює Контрольну комісію, членами якої є: Ганя Кобилецька (СУСК), Галя Тарнавська (СУСТА), Роня Стойко (СУСТА) і Леся Галатин (ТУСМ). Володимир Зарицький (СУСТА) очолює Товариський суд. Членами Управи обрані: Юрко Смик (ОДУМ), Андрій Онуферко (СУСТЕ), Віра Дорожинська („Зарево") і Віктор Потапенко (ТУСМ).

В другому дні нарад делегати вислухали звітів Статутової, Бюджетової і Резолюційної комісій. Голова Статутової комісії, адв. Асколд Лозинський (СУСТА) запропонував, щоб з уваги на те, що до Комісії надійшло два проєкти змін статуту, Конгрес вибрав нову Статутову комісію, яка складалася б з представників поодиноких організацій, які діють в системі ЦеСУС-у. Ця комісія мала б приготовити новий статут та предложити його 5-му Конгресові ЦеСУС-у. Голова Бюджетової комісії Ірка Потапенко і голова Резолюційної комісії Борис Потапенко поінформували, що з огляду на те, що це був надзвичайний конгрес, їхні комісії пропонують, щоб цей Конгрес знову схвалив постанови 4-го Конгресу.

Всі пропозиції були прийняті.

Дальша програма Конгресу включала: звіти членів Управи ЦеСУС-у, звіти членів-організацій ЦеСУС-у: СУСТА, СУСТЕ, ОДУМ, ТУСМ і „Зарева" та дискусію на студентські і загально-українські теми.

„Я ІНТЕРНАЦІОНАЛІСТ, АЛЕ НЕ ВИЗНАЮ ЗА ІНТЕРНАЦІОНАЛІСТІВ ДЕРЖИМОРД ТА РУСОТЯПІВ" — ЗАЯВЛЯЄ ОЛЕКСІЙ ТИХИЙ

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — Олексій Тихий, член Української громадської групи сприяння виконанню Гельсінських угод, що був арештований 4-го лютого ц. р. та засуджений 30 червня на дев'ять років ув'язнення, ще 15-го січня минулого року звернувся до Президії 25 з'їзду КПСС з заявою, в якій з'ясував репресії органів КГБ проти нього, зокрема його семирічне перебування в таборах (1957-64). Звернення Тихого, що поширене в самвидаві, подаємо повністю. Залучники, про які він згадує у зверненні, будуть надруковані, разом з цим зверненням, в окремій збірці самвидавних документів у в-ві „Сучасність".

До Президії 25-го З'їзду КПРС
від Тихого Олексія Івановича. Проживає: Донецька обл., Костянтинівський р-н, хутір Іжевка.

Я вичерпав усі судові і прокурорські органи, органи влади до Президії Верховної Ради включно, а рішення у своїй справі не знайшов.

Останнє моє звернення було до члена Верховного суду СРСР Валиєва та доктора юридичних наук Савицького через газету „Известия".

Відповідь не надійшла.

У лютому 1957 року мене арештували, у квітні судили при зачинених дверях. Злочину я ніякого не скоїв, проте мені дали 7 (сім) років таборів. Писав цілий час, але відповіді не получив.

Відбув сім років ув'язнення, поїхав до Прокуратури УРСР довідатися за що мене судили, але старший радний юстиції Малий вигнав мене за двері. З запевненнями та обіцянками перевірити справу і дати відповідь по суті справи, мене спровадив з Києва перший заступник проку-

(Закінчення на ст. 3-ій)

Швайцарський щоденник згадуючи про засуд Руденка і Тихого, порівнює совєтські методи з гітлерівськими

Цюріх, Швайцарія. — Відомий швайцарський щоденник „Ноє Цюріхер Цайтунг" помістив у числі з 9 і 10 липня ц.р. обширну інформацію про діяльність Української Гельсінської Групи, що її очолює тепер Олег Бердник, і про засуд двох членів тієї Групи, письменника і поета Миколи Руденка та Олексія Тихого. В інформації згадується також про друге звернення Української Групи до 35 держав сигнаторів Гельсінської угоди з проханням перевірити нестерпну ситуацію на відтинку людських прав в Україні і заступитись за Миколу Руденка та Олексія Тихого. В статті багато говориться також про Олеся Бердника, його відкритого листа до генерального секретаря ЦК КПСС і голови Президії Верховної Ради СССР Леоніда Брежнєва, в якому він жалувався, що агенти КҐБ знищили його твори, порівнюючи ці методи до гітлерівських часів з передвоєнних і воєнних років. Бердник жалувався також, що йому відмовлено права на виїзд до Канади і ЗСА з викладами на університетах та закликав Брежнєва змінити політику у відношенні до людей, які працюють в ділянці літератури чи споріднених фахів. Автор замітки, який підписався ініціялами „О.К.", говорить про численні арешти серед української інтелегенції, звільнення з праці багатьох осіб, які опісля мусять заробляти на хліб на тяжких фізичних роботах, живучи в постійному страху перед арештами і обшуками у їхніх домах. Газета згадує також про звернення ген. Петра Григоренка, який, згідно з очеркненням газети, „працює з уповноваження Української Групи в Москві" називаючи його звернення „сильним та переконуючим документом". У пов'язанні з процесом і засудом Руденка і Тихого, — пише „Ноє Цюріхер Цайтунг", — документ ген. П. Григоренка зокрема вирізняється, бо він твердить, що методи, стосовані сьогодні органами КҐБ, нічим не відрізняються від методів, стосованих у 30-их роках Сталіном. Тепер, як і тоді, політичні чинники підкидають компромітуючі фальшиві матеріяли в домах осіб, яких вони хочуть арештувати, і на підставі цих фальшивих документів виточують опісля політичний процес. Також Руденкові агенти КҐБ підкинули 39 американських доларів, а Тихому старий німецький кріс. Ці речі КҐБ практикувало також і у відношенні до Гінсбурга в Москві і вони не є новими прийомами совєтських поліційних органів — закінчує свою інформацію швайцарська газета.

Представники УККА відвідали літні табори молоді

Ню Йорк, Н. Й. (УККА). — Представники Українського Конгресового Комітету Америки, в порозумінні з проводами молодечих організацій, відвідали в днях 23-го і 24-го липня 1977 р. молодечі табори Пласту на „Вовчій Тропі" в Іст Четгемі, СУМА в Елленвіллі, ОДУМу на оселі „Київ" в Акорді та відпочинково-вишкільні курси на оселі УНС Союзівці і на оселі УРС „Верховина" в Глен Спей.

В усіх тих таборах перебувало в тому часі біля 800 молоді і всі вони переводили час не тільки на дозвіллі і розвагах, але вивчали українську мову, історію, українську пісню, танок та привикали до дисципліни гуртового життя.

Делегацію очолював Йосиф Лисогір, екзекутивний заступник президента УККА, а в її склад входили: п-і Ярослава Рубель, референтка молодечих виховних організацій та член Президії Екзекутиви УККА; п-і Уляна Дячук, касир УККА та член Президії Екзекутиви УККА; Іван Базарко, адміністративний директор і член Президії Екзекутиви УККА, д-р Роман Максимович, член Екзекутиви УККА; д-р Роман Максимович, член екзекутиви УККА, адв. Роман Гуглевич, голова Громад-

(Закінчення на ст. 3-ій)

В Англії відбувся міжкрайовий пластовий вишкіл

Ню Йорк. (Н. Н.) — Головна Пластова Булава перевела в Англії в днях від 31 липня до 7 серпня ц. р. перший міжкрайовий вишкіл для юнацьких виховників, в якому взяли участь пластуни й пластунки з Англії, Німеччини, Італії, Канади та ЗСА. Пластова група із ЗСА нараховує 11 осіб, крім комендантки.

Після вишколу мала відбутися однотижнева прогулянка з відвідинами Валії, Лондону, Парижу і Брюсселю.

Влаштовуючи такий вишкіл спільно для пластунів з різних країн, Головна Пластова Булава намагається скріпити пластову одність та дружбу.

Вишкіл підготовила його комендантка пл. сен. Слава Рубель — керівник виховної діяльности в Головній Пластовій Булаві, при співпраці референтки вишколів в Англії, пл. сен. О. Пендюк. Бунчужним вишколу був ст. пл. Роман Юзенів із ЗСА.

Українці взяли участь в нараді представників православних теологічних шкіл

Женева (о. І. Ф.) — З ініціятиви й заходами Всесвітнього Об'єднання Православної Молоді „Синдесмом" (грецьке — зв'язок, єднання), в Осередку Вселенської Православної Патріярхії в Шамбесі, коло Женеви у Швайцарії, в днях 14—19 липня відбулася консультаційна нарада представників православних теологічних учбових закладів — духовних семінарій й академій та православних факультетів, — участь в якій взяли й представники Св. Софіївської Української Православної Семінарії в Бавнд Бруку, Н. Дж. — ректор семінарії прот. Ф. Істочин та проф. д-р А. Жуковський. В характері спостерігача був присутнім на цій нараді декан Теологічного факультету Колегії Св. Андрія у Вінніпезі, Канада, прот. О. Кравченко.

Програма цієї наради охоплювала такі теми, як: Православна теологічна освіта — дійсність і перспективи; сучасний стан православної теологічної освіти в існуючих тепер у світі учбових закладах: — програми і методика навчання, підручники, дослідження, співжиття студентів під час навчання, можливості затруднення у Церкві тих, що закінчили навчання; пошуки за новими методами навчання, обмін досвідом, підручниками та науковими здобутками з усіх ділянок православної теології; контакт теологічних шкіл з собою та гостинні доповіді викладачів з інших теологічних шкіл; екуменічні проблеми.

Участь у нараді взяло 25 осіб з таких країн: ЗСА — 5, Греція — 5, Сирія — 3, Фінляндія — 4, Франція — 2, Югославія — 4, Канада — 1, Румунія — 1, СССР — 1, у тому числі 2 єпископи, 9 професорів, решта переважно священиків-асистентів і лекторів.

З нагоди цієї наради, у

(Закінчення на ст. 3-ій)

НОВИЙ ВІКАРІЙ У ПОЛЬЩІ

На місце при кінці травня померлого Генерального Вікарія для українців греко-католиків у Польщі, бл. пам. о. митрат Василя Гриника, кардинал Вишинський, примас Польщі й одночасно ординарій для українців католиків, розкинених по цілій Польщі, призначив о. Степана Дзюбину з Кошаліна. Осідком Генерального Вікарія є Перемишль — інформує мюнхенський „Шлях Перемоги" з 31-го липня 1977.

Українці в Польщі ще далі чекають на свого єпископа.

Вшановано професора д-ра Дмитра Чижевського на місці його вічного спочинку

Гайдельберг (Н. Н.) — На цвинтарі міста Гайдельберг, де в університеті вчив і вів дослідну наукову працю славної пам'яті професор Дмитро Чижевський, зібралися 15-го липня перед полуднем, його приятелі, співробітники і бувші студенти, щоб ушанувати встановлення урни з останками Небіжчика.

Тут були науковці з різних міст Німеччини: з Тріру, Штутгарту, Мюнхену, Тюбінгену, Франкфурту, Гайдельбергу. Була тут і єдина дочка покійного професора, д-р Тетяна Чижевська, професорка з американського університету в Детройті.

Тихий, хмарний день неначе символізував сумний настрій учасників прощальної церемонії над урною професора Чижевського, оздобленою різнобарвними квітами. Відчувалося, що промови, хочби й найкращі, не могли б додати нічого до печалі приєутних, які віддавна знали й шанували Дмитра Чижевського, як людину чистого характеру і невсипущого трудівника на полі науки. Кожний мабуть згадував, що до урни проф. Чижевського прийшло б значно більше його колег, але й вони переважно вже відійшли у вічність. Адже і Дмитро Чижевський попрощався зі світом в високому віці, проживши 83 роки.

(Закінчення на ст. 3-ій)

В Алберті влаштовано Село Спадщини Української Культури

Вінніпег (КУК). — Як відомо, Провінційний Уряд Алберти перебрав на власну адміністрацію влаштування й отримання Села Спадщини Української Культури, якого управителем є Роман Осташевський.

Міністер справ культури в уряді Алберти, Горст А. Шмід, недавно покликав в цій справі першу дорадчу раду в складі: д-р Манолій Лупул — голова, а дальше, члени — А. Базюк, П. Маковський, А. Ґордій, І. Батюк (МЛА), І. Горецький, С. Данилюк, Н.В. Дідук, п-і Н. Фарина, п-і Н. Цинцар, д-р М. Снігурович, В. Базюк, Р. Дзеник і А. Мокрій.

Для зацікавлення, Село Спадщини Української Культури знаходиться одну милю на схід від Елк Айленд Парк біля гайвей число 16. Село відкрите денно від години 10-ої рано до 6-ої вечором; вступ безплатний.

Заповідають Українсько-Американський День у Боффало

Боффало (Михайло Лоза). — Екзекутива Українського Конгресового Комітету в Боффало (голова Василь Шарван) від кількох уже років влаштовує річно Українсько-Американський День. Цьогорічний такий День відбудеться в неділю, 14 серпня, на площі української православної церкви при 200 Комо Парк Бульварі в Боффало-Чіктовага.

Кожнорічний Українсько Американський День пов'язаний із якоюсь подією з історії України, чи з історії української еміґрації. Цьогорічний День буде присвячений 60-им роковинам Української Національної Революції. Початок імпрези о год. 12-ій в полудне. Офіційна частина почнеться о год. 3-ій попол. До офіційної частини буде включена й мистецька програма.

Українсько - Американський День притягав завжди тисячі гостей. Є надія, що українці Боффало й околиці візьмуть масово участь також і в цьогорічному Українсько - Американському Дні.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

З думкою про майбутнє

Хоча під сучасну пору більшість нашої молоді ще перебуває по різних вишкільних чи відпочинкових таборах, або проводить вакації з батьками в різних частинах Америки чи навіть за кордоном, то вже тепер варті застановитися над питанням: щоробитиме ця наша молодь протягом шкільного року, який почнеться незадовго після Свята Праці?

Очевидно, велика більшість наших дівчат і хлопців повернеться до шкіл, щоб продовжувати своє навчання. На жаль треба ствердити, що більшість з них не піде до наших шкіл, хоча ті школи не стоять на нижчому рівні від публічних і чужих парафіяльних шкіл, а часто навпаки перевищують їх. Проте батьки нашої молоді і дітей чомусь самі себе дискримінують, часто вважаючи свою рідну школу за гіршу від американської. Таке помилкове мислення доводить до того, що в наших цілоденних школах з кожним роком зменшується кількість учнів і цим школам загрожує закриття. Самозрозуміло, що існують ще інші причини чому в наших цілоденних школах постійно зменшується число учнів, зокрема обставина, що наші родини переносяться до інших частин міст, дальше від українських осередків, або цілком виїжджають з метрополітальних округ на „провінцію".

Однак, всі ті причини не дають повного вияснення, і не виправдують того, що деякі наші школи опинилися в критичному стані та фреквенція учнів постійно зменшується. При твердому бажанні і добрій волі всі ці причини можна перемогти.

Крім запевнення дальшого існування наших початкових і середніх шкіл, мусимо також подбати, щоб якнайбільше нашої молоді вписувалося на українознавчі курси, які існують по багатьох коледжах та університетах ЗСА і Канади. Участь наших студентів у цих курсах причиниться до поглиблення їхнього знання з різних українознавчих дисциплін та допоможе зберегти нашу національну ідентичність в країнах поселення, і рівночасно запевнить, що ці курси існуватимуть в наступних роках, бо, як відомо, коледжі й університети включають у свої навчальні програми тільки такі курси, на які бписується відповідна кількість студентів.

Значить нашим великим завданням є запевнити якнайчисленнішу участь наших дітей і нашої молоді в українських цілоденних початкових і середніх школах, як теж в українознавчих курсах по коледжах і університетах. Не менш важливим завданням є, запевнити, щоб в наступному шкільному році кляси у суботніх чи п'ятницевих школах українознавства не світили пусткою. Ці школи теж відіграють преважливу ролю в поглибленні знання наших дітей і в збереженні нашої національної ідентичности.

Коли мова про збереження національної ідентичности, то конечно треба підкреслити, що такі молодечі організації, як Пласт, СУМА і ОДУМ — це преважливі середовища, які власне зберігають цю ідентичність, розбуджують любов у дітей і молоді до всього рідного, українського. Подібну похвальну функцію сповняють різні наші молодечі мистецькі колективи, як танцювальні ансамблі, дитячі і молодечі хори, гуртки бандуристів, театральні студії тощо. Повторюється фразу, що молодь на наших імпрезах та при багатьох інших нагодах і без нагод часто — це майбутнє народу.

Подбаймо ж, щоб з цією давньою істиною не було у нас так, як з погодою, про яку свого часу казав Марк Твейн, що всі про неї говорять, але ніхто нічого в цій справі не робить.

Володимир Косик

НОВІ ФІЛОСОФИ, СОЛЖЕНІЦИН І МОРОЗ

Група молодих французьких філософів від деякого часу досить гостро критикує марксизм, започаткувавши цікаву дискусію на цю тему.

Ці філософи, з яких найвизначнішими є Андре Ґлюксман і Б.—Г. Леві, є, так би сказати, „дітьми травня 1968 р" (час студентських і лівацьких заворушень в Парижі). Сьогодні вони критично ставляться до марксизму і лівацької філософії.

Недавно А. Ґлюксман дав інтерв'ю для тижневика „Експрес" (з 18 - 24 липня 1977), в якому каже, що „все змінилося через совєтських дисидентів".

А. Ґлюксман має 40 років. Він колишній член комуністичної партії, що був перейшов на позиції маоізму. Від деякого часу йому й іншим молодим філософам „відкрилися очі". Про їхню філософію він каже: „Це не нова філософія, а нове у філософії. Це спроможність відкрити очі і дивитися. Це відмова дати себе покласти на рейки вже готової думки, що тому півтора сторіччя вийшла від славного бородая". Бородай — це Маркс.

Думати по-новому, це також відмовлятися переводити „публічну екзекуцію" словами, тобто обвинуваченнями, засудженнями тих, що призначені бути „політичними трупами", як це часто роблять комуністичні режими, зокрема „в Росії".

Французькі комуністи незадоволені з нової філософії. Для них вона ні нова, ні філософія. На їхню думку, А. Ґлюксман доводить, що кожна лівиця при владі — це „Ґулаґ".

Ґлюксман заперечує. Але одночасно додає:

„Бажаючи мати чисті руки, лівиця спорожнює свій мозок. Вона не може передумувати те, що сталося в Росії, в Китаї і, врешті, всюди, де відбулися революції, що відкликалися до соціялізму і марксизму. Оця неспроможність передумувати Ґулаґ, відкидування Солженіцина, якого не читали і тим більше не коментували, прямо лякає...

В книжці „Куховарка і людоїд" я показав, що щоб створити концентраційні табори треба було марксизму, так як треба було нацизму, щоб створити Бухенвальд і Авшвіц. Ніколи нікому не приходить в голову думати, що нацизм не мав нічого спільного з нацистськими концтаборами! Я закидаю Марксові й іншим німецьким майстрам-філософам те, що вони накреслили певне число інтелектуальних шляхів: культ тотальної і остаточної Революції, культ Держави, що тероризує для блага колективу (суспільства), культ Науки (соціяльної), що дає можливість керувати масами проти їх волі...Ці шляхи не ведуть прямо до Ґулаґу, але вони ведуть до не-спротиву Ґулагові. Майстри-філософи розброюють думку в обличчі першого наступу тероризму, що якраз покликається на Революцію, Науку, Державу."

Для А. Ґлюксмана „Солженіцин є найкращим істориком сучасної Росії". Це, очевидно, не відповідає правді. Але Солженіцин промовляє до людей Заходу. Важливо ствердити, що Солженіцин допоміг Ґлюксманові й іншим розуміти правду. „Архіпелаг Ґулаг" мав на них такий вплив, що дехто їх називає „дітьми Солженіцина" („Ді Вельт" з 21 липня 1977).

Лє Руа Лядюрі, каже Ґлюксман, писав, що Макбет є злочинцем, бо забив сім осіб. Але „щоб вбити шість, а потім шістдесят мільйонів людей, треба мультиплікатора; цим мультиплікатором була...в Росії — марксистська ідеологія. Вона діяла так, що радикалізувала тенденцію, яка вже існувала в Росії до революції. Ця тенденція — це окциденталізація при допомозі сили..." Як за часів Петра Великого, пояснює Ґлюксман.

На думку Ґлюксмана Ґулаґ — не вияв орієнтального деспотизму, а радше витвір Окциденту. Чи справді воно так, можна сперечатися.

Ґлюксман (як і Леві) з походження жид. Він думає, що антисемітизм, ксенофобія і фанатизм в СССР і в Польщі не є висловами традиційних почувань народу. Їх побільшує тоталітарна держава, доводячи до „індустрійних і плянетарних розмірів". Тому Сталін наслідував Гітлера.

Про злочини в СССР говорили давно. Але світ, каже Ґлюксман, почув щойно Солженіцина. Чому? Тому, що в міжчасі відбулося усвідомлююче колективне діяння історії Берлін, мадярське повстання, Польща, інвазія Чехо-Словаччини.

Ми знаємо, очевидно, що концентраційні табори в СССР існували перед Гітлером. Тому Гітлер мав кого наслідувати, а не навпаки. Знаємо теж, що численні свідчення мало усвідомили Захід про жорстоке буття людей і народів в СССР. Правда найбільше поборювали якраз комуністи і ліві кола, які вірили в комунізм і в марксизм. І якщо Ґлюксман критикує сьогодні марксизм, то тому, що він визволився від марксистського способу думання.

Заторкуючи питання спротиву, Ґлюксман уважає, що в марксистських країнах постає така ж сама ситуація, як в колоніяльних країнах в боротьбі за неза-

(Закінчення на ст. 3-ій)

Михайло Ільків

МІЖНАРОДНА ЕКОНОМІЧНА КООПЕРАЦІЯ

Зріст населення в світі, урбанізація населення, зміна політичної карти в світі, родовища промислових сирівців, інфляція, безробіття — це тільки деякі з проблем, на які західні індустріяльні країни шукають відповіді. Вони здають собі справу з того, що поодиноко не можна тих справ полагодити через взаїмну господарську залежність. В такій ситуації З'єднані Стейти Америки і західньоевропейські країни договорилися відбувати кожного року вершинні економічні конференції і на них схвалювати загальний напрям господарського поступу. Досі в економічних справах відбулося чотири наради.

Перша міжнародна економічна конференція відбулася в Рамбульєт, Франція, в 1974 році. У висліді нарад було створено комісію для економічного плянування і в компетенції якої було перевірити глобальну проблему пального, фінансів та сирівців, потрібних для промислового розвитку.

Друга господарська нарада відбулася в Дорадо, Порто-Ріко, в 1975 році. В часі дискусії схвалено засоби для сповільнення інфляції грошей та зменшення безробіття через стимулювання промисловости в західніх країнах.

Третя вершинна господарська нарада відбулася на острові Рай, Джамейка, в 1976 році. Метою цієї наради було розглянути тогочасну й майбутню фінансову ситуацію в слабше загосподарених країнах.

І з черги четверта міжнародна економічна конференція відбулася в Лондоні, Англія, в 1977 році. На цій нараді обговорено засоби для стимулювання промисловости, зменшення безробіття, контролі інфляції і допомоги біднішим країнам.

На марґінесі тих кількох економічних ідей треба ствердити факт, що в сучасності господарські справи становлять центральні проблеми в промислових країнах західнього світу. Подібні господарські ідеї співпраці голосили члени „Кирило-Методієвського Братства", але через історичні умовини вони не прибрали практичного значення не тільки в Україні, але також серед слов'янських народів.

Отже головним завданням західніх промислових країн є тепер знайти відповідь на складні господарські проблеми, між якими центральне місце належить інфляції гроша і безробіттю. Трудноші в розв'язці деяких господарських справ полягають в тому, що в них криється філософія мішаних і приватновласницьких систем господарювання. Більше державного вмішування в того роду справи могло б змінити їхній господарський характер. Отже, дивлячись з того боку, такі справи, як інфляція чи безробіття в західніх промислових країнах, становлять невід'ємну частину їхніх господарських систем і спільним зусиллям вони будуть наладнані. При тому, в основу розв'язання таких господарських справ в демократичних країнах Заходу береться під увагу потреби суспільства, отже, також з тієї причини міжнародна економічна кооперація є добрим форумом для полагоджування складних господарських справ. В диктаторсько-ідеологічних державних устроях, як наприклад, московська імперія, в якій людина не має ніякого значення, подібні справи розв'язуються дуже просто, а саме, наказом, звичайно некомпетентного, управління.

Мимо різних дискусійних думок про згадані і подібні справи, фактом залишається те, що приріст населення в світі і задоволення його потреб залишається надальше актуальною справою. Об'єктивно полагодити таку справу можна тільки спільними силами і засобами дискусії. Подібною справою є географічне розміщення промислових сирівців і зміна їх вимагає компромісового розв'язання. Економісти теоретики вважають, що через зміни політичної карти в світі клясичні теорії плянування народних господарств на довгу мету втратили значення і їх треба замінити більше реальним, а саме, коротко-реченцевим плянуванням. Фінансисти знову наголошують конечність збалянсування державних бюджетів, що в результаті дало б більшу господарську стабільність. В неменшій мірі масова урбанізація населення причиняється також до господарської нестабільности через збільшення потреб на мешкання, газ, електрику та інші необхідні потреби людини.

Це безперечно тільки деякі справи, що спричинюють господарську нестабільність і на які західні демократії шукають відповіді. Одначе, кожна справа вимагає теоретичного оформлення і тому чим скоріше людина буде готова, тим скоріше наступлять зміни нової економічної політики. Це тільки деякі господарські справи, що вимагають компромісового і кооперативного рішення в промислових країнах Заходу. В загальному треба ствердити факт, що економічні справи мають пріоритет між іншими важливими справами і можна сподіватися, що вони будуть вирішені в користь людини. Господарський ренесанс сьогодні повинен виключити всі необхідні соціяльні зміни, яких сподівається сучасне суспільство.

Міжнародна економічна кооперація це тільки один із засобів шукання нових господарських ідей, достосованих до модерних життьових умовин індустріяльного суспільства. Нова економічна політика західніх промислових країн повинна-б задовільнити потреби багатих і бідних, більше чи менше промислово розвинених країн. Історія нашого століття змінила сучасну людину більше, як тисячі років людського поступу перед нами. Сьогодні людина контролює різні форми енергії і вживає різні земельні багатства згідно з її потребами. Завдяки здобуткам науки людина зближена до людини засобами комунікації і транспорту в найдальше віддалених місцях нашої плянети. Географічне положення родовищ промислових сирівців, конечних для збільшення продукції, вимагає міжнародної кооперації і компромісових рішень в їх розподілі для господарського плянування. Тому вершинні економічні конференції західніх індустріяльних країн треба вважати за початок господарських реформ, реалізованих конституційно демократичною методою. Структуральні зміни в міжнародній економіці матимуть великий вплив на політичні системи в світі.

Степан М. Горак

ГРОМАДА-БОРЖНИК

В 1973 році Наукове Товариство ім. Шевченка вписаю в свою книгу існування сто років наукової праці для української нації. Тоді вірно було відмічено неоспорюваний факт, що жадна інша наукова установа в тисячолітній історії нації не може виказатися таким осягом, та що історія жадної іншої наукової установи не була і не є так тісно пов'язана з історією самої нації. Стверджено також в доповідях з нагоди відмічування 100-річчя, що українське національне відродження до великої міри стало можливим саме завдяки існуванню і успіхам НТШ в цілому,як і його достойних членів. Можна сміло твердити, що історія української нації свій розвиток у великій мірі завдячує власне існуванню, праці і досягненням НТШ.

Наша спільна національна ідентичність, без огляду на політичне чи ідеологічне зрічникування, є кінцевою сумою подій та успіхів інституції, в якій тому сто років повінчались українці з усіх земель України.

В 1978 році НТШ на американській землі відмічатиме знову великий пройдений шлях — 30 років існування та праці в ЗСА. Часи змінилися, прийшла нова ґенерація людей, які часто навіть несвідомі факту, що саме НТШ колись і в якійсь формі було причасним при формуванні національної ідентичности їхніх батьків чи навіть і дідів.

Змінилися також обставини, бо довелось продовжувати українську національну науку на іншому континенті і в дійсно відмінних умовинах. Багато інших проблем та справ змінилося, але одно тут не змінилося — повна льояльність до праці для народу і української національної справи взагалі.

Відновлення і продовжування наукової діяльности на іншому грунті не було і не є легкою справою. Ті, що взялися за велике діло відновлення, в першу чергу тут слід згадати та вшанувати пам'ять Миколи Чубатого, взялися за велике діло в дуже невідрадних обставинах. Не бракувало і тут ворогів української справи, які перешкоджали, дискримінували і прямо поборювали працю малої групи членів НТШ. Ті з нас, що мали нагоду вивчити обставини, в яких діяли наші Ентешівці, зрозуміють та оцінять нехай і самі по собі скромні успіхи, успіхи НТШ в Америці, бо в наших обставинах вони великі!

Це призводить до чергового ствердження, що відношення української спільноти в ЗСА до Наукового Товариства ім. Шевченка мусить змінитися. З прикрістю стверджуємо, що це відношення досі було радше холодним і досить байдужим. Вина в тому мабуть по обох боках. З різних причин ми не могли додержати кроку в марші світової науки. З другого боку також суспільство не завжди зберігало основне мірило вартостей та потреб. Все це довело до втечі боржників від сплачення повинности тій установі, в якій все українство черпало ідеї і знання, а в часі криз і скрути відмовились від сплачення довгу та відсотків.

І от саме зближається 30-річчя НТША, що створює нагоду для всіх боржників, себто на всіх, вирівняти фінансові та моральні зобов'язання і тим самим уможливити здійснення конкретних задумів нової управи:

Закупити репрезентативний будинок в так званому „Українському центрі" Ню Йорку, в околицях Другої евеню та в сусідстві української школи, церкви і різних фінансових та національних установ. Такий український центр, завершений присутністю будинку НТШ, є необхідністю та стане прекрасою і доказом української національної зрілости в нашій добі. Там і тільки в такому підходячому будинку можна буде відбувати наукові конференції з участю неукраїнських вчених з цілої Америки та інших країн світу,

(Закінчення на стор. 3-ій)

Яр. Рудницький

ДО РОКОВИН МАРІЇ МАРКОВИЧ

„Марко-Вовчкіяна" на Заході

В серпні ц. р. минуло 70 років від смерти видатної української письменниці Марії Маркович—Марка Вовчка (1834— 1907). Велика літературна спадщина, широкі знайомства з тодішніми визначними українськими й чужинецькими діячами, унікальна рухливість і часті подорожі за границю, ідейність і працьовитість — усе те притягало й притягає увагу дослідників до цієї, без сумніву „харизматичної" жінки-письменниці.

I
„Козацька кров" [1857] у Вінніпезі

Для української діяспори цікаві сліди Марії Маркович („Марко-Вовчкіяна") на Заході.

В зв'язку з цим хочемо висвітлити ближче деякі маловідомі факти в цій ділянці, зокрема коли йде про американський континент. Тут, насамперед заслуговує на увагу унікальний факт придбання й зберігання рукопису М. Вовчка п. н. „Козацька кров" із 1857 р., що його підписаний закупив разом із рукописами інших письменників для університетської бібліотеки Манітобського університету в Вінніпезі.

Рукопис „Козацька кров" набуто в Ню Йорку від сл. п. Левка Лепкого, що перевіз його туди після 2-ої світової війни з цілою колекцією брата — Богдана Лепкого. В той час (1953 р.), продаючи рукописи М. Вовчка, О. Маковея й Б. Лепкого для українського відділу бібліотеки, Л. Лепкий керувався переконанням, що там їм найбезпечніше й найвідповідніше для місцевих студій українознавства. Зрештою таким переконанням керувалися тоді й інші „новоприбулі": сл. п. д-р Никифор Гірняк, продавши свою прецінну бібліотеку Манітобському університетові, родина сл. п. Юліяна Ґеника-Березовського, й інш., включно з вдовою сл. п. проф. Ол. Колесси, Ольгою, від якої підписаний набув тоді „Пам'ятник Городиського Манастиря" з 1484 р. Всі вони мали довір'я до того, що відступлені для українського відділу університетської бібліотеки в Вінніпезі, національно-культурні скарби йдуть „у добрі руки" й будуть назавжди зберігатися в цьому центрі українського життя. Вони не завелися; з розбудовою Департаменту Славістики й його української колекції всі раріора пішли „під ключ" до окремої кімнати й служили, чи й досі служать, як основа для дослідів україністики, не зважаючи на те, що пізніше зорганізовано й інші осередки студій, головно в Канаді й ЗСА.

Рукопис Марка Вовчка з подаваними (як здається, рукою П. Куліша) наголосами, хотілося було видати фототипічно для вдоступлення його дослідникам. І ось підписаний звернувся з цим проєктом до Т-ва ім. М. Маркович при Читальні Просвіти в Вінніпезі, використовуючи його 25-літні ювілейні святкування в 1956 р. Велися дискусії, був показ рукопису на ювілейному святі 2-го грудня 1956 р., все ж, коли треба було здепонувати відповідну суму на сплату коштів друку, справа застрягла. Фондів не зібрано й рукопису не видано. В підписаного родилися сумніви, чи Т-во ім. М. Маркович дійсно заслуговує носити цю почесну назву...

Як в усіх справах, так і в цьому випадку „виграв" хтось третій. Підсовєтські літературознавці, довідавшися з української преси в Канаді про „ювілейні заходи" і їхню невдачу, задумали видати рукопис своїми коштами. Вони звернулися до В. Свистуна в цій справі; той написав до президента Манітобського університету д-ра Г. Г. Савндерсона прохання в справі фотокопій „Козацької крови" й на доручення університетської „влади" треба було ці копії зробити. Свистун переслав їх із супровідним письмом *) до Києва й нарешті „Козацька кров" появилася в „Радянському літературознавстві", розуміється в недостатній формі (передрук фотостату не те саме, що передрук оригіналу!). А українська „діяспорна" наука не займалася більше тією справою. Забуло про неї й Т-во ім. М. Маркович. Єдине, що вдалося було тоді зробити, це розпоширити фотокопії рукопису по бібліотеках Заходу. Підписаний вислав їх туди, а власноручно передав одну з них архівові міста Бад Швальбаху з нагоди відмічування в ньому річниці перебування там М. Маркович у 1858—1860 рр.

І так перед українською наукою стоїть дальше відкрите питання: як видати в удосконаленій формі рукопис Марка Вовчка „Козацька кров" і цим вдоступнити його дослідникам не тільки в Україні, але й поза нею сущим? Бо, як сказано, Київське видання з фотокопії далеко не досконале.

*). Ось точний текст цього письма — „метрики", що її долучено до фотостатів:

„У 1953 році завдяки прихильній настанові тодішнього президента Манітобського університету д-ра А. Г. С. Джілсона вдалося роздобути деякі фонди на поповнення україніки в університетській бібліотеці.

Побіч інших цінних речей пощастило тодішньому голові славістичного відділу Манітобського університету закупити рукопис Марії Маркович (Марка Вовчка). Він зберігався в приватній колекції одного з українців у Ню Йорку, ЗСА й коли той довідався, що цей рукопис зберігається в Манітобському університеті в бібліотеці у відділі рідкісних рукописів і книжок та що доступ до нього буде тільки за окремим дозволом, він погодився відпродати цей рукопис. Наголовок його: „Козацька кров", 1857.

Разом із цим рукописом вдалося в Ню Йорку закупити ще два інші: „Нещасна пригода" О. Маковея з 1898 та „Два голоси" Б. Лепкого з 1911 р.

Всі ці рукописи зберігаються під ключем у відділі рідкісних речей бібліотеки Манітобського університету й є доступні для наукових дослідів.

В 1960 р. п. В. Свистун звернувся до президента університету д-ра Г. Г. Савндерсона за дозволом зробити фотостат із цих рукописів для наукового користування в Києві. Президент радо на це погодився й так з кінцем листопада 1960 р. зроблено фотокопії згаданих рукописів. Д-р Яр Рудницький, голова Відділу. 2.XII.1960. Вінніпеґ. Канада."

II
„Визволімо Марка Вовчка зі звіринця": Заклик до Українського Жіноцтва з приводу 70-річчя смерти Письменниці [1907—1977]

Одне з завдань багатьох подорожей автора цих рядків по широкому світу було відзначення „українських" місць на чужині.

Отак у 1955 р. його заходами приміщено було еспанський переклад і сам вірш Б. І. Антоновича про Альказар у Толедо в Еспанії; пізніше відзначено місця Л. Українки (1963) й М. Коцюбинського (1964) в Італії. В 1961 р. його заходами приміщено портрет Марка Вовчка на 1-му поверсі готелю „Вайденгоф" у Бад Швальбаху (коло Вісбадену в Зах. Німеччині), де ця українська письменниця перебувала сто років тому *). Крім цього передано до місцевого архіву правлений примірник фотокопій із рукопису „Козацька кров" із бібліотеки Манітобського університетуб де він зберігається у відділі „рарора".

Минали роки; утриватели українського існування на Заході зберігалися, хоч (за вийнятком) Толедо, були мало відомі українським туристам по Европі. Дивно часом було читати в пресі вістки про те, що окремі молодіжні культурознавчі прогульки по Европі запопадливо оминають і Бад Швальбах, і Сан Ремо, і Капрі й інші місця, що ввійшли вже в „український путівник" західнього світу й повинні знайти більше зацікавлення.

Коли закінчено „Емські протестні відзначення" в Бад Емсі в 1976 р., підписаний рішив провірити справу Марка Вовчка в Бад Швальбаху й в товаристві проф. О. Борушенко, поїхав до цієї місцевости. Виявилося, що портрет Марка Вовчка знято зі стіни готелю „Вайден гоф", тому що його зліквідовано (1971) й перемінено в приватні мешкальні квартири. Господарі перенесли цей портрет до „найбільш репрезентативної" (на їхню думку) залі всього будинку — до „Ловецької кімнати" Вайденгофського ресторану. За обідом у цій кімнаті ми з

(Закінчення на ст. 3-ій)

*) Портрет намалювала тоді спеціяльно для тієї цілі сл. п. Катерина Антонович у Вінніпезі; це один із кращих її портретів.

ГРОМАДА-БОРЖНИК

(Закінчення зі стор. 2-ої)

влаштувати та збільшити бібліотеку, яка мусить стати українською національною бібліотекою, подібно до Бібліотеки Конгресу в Вашінгтоні, створити умовини, в яких можна буде приступити до реґулярного видання праць і серій в англійській мові, поприв вже існуючі українські серії. Ще іншим фактором являється потреба втягнення в членство НТШ неукраїнських науковців, яких дійсно незручно було б запрошувати до теперішнього будинку, який нагадує якийсь склад в занедбаному стані. На сьогодні приміщення НТШ є не тільки що абсолютно незадовільним, але і принижениям для нас всіх. Ми мусимо відновити українську гордість, яка саме починається із достойних вершків науки і установ, які є покликані бути її речником та опікуном.

Слід також відмітити, що наша політична діяльність та успіх в великому відсотку залежить від нашої спроможности плекати та розвивати українську науку в національних установах.

Тому саме, пригадавши дещо про наш довг, ми не сумніваємося, що гордість української вдачі не дозволить нікому остатися довжником НТШ із довгою листою оправдань, а на ділі викрутів. Ніхто з нас не зможе втечи від власної совісти боржника і тому пропонуємо зібрати в ювілейнім році НТШ один мільйон долярів для нас самих, бо НТШ — це всі ми в першу чергу.

Адреса НТШ: Shevchenko Scientific Society, Ins., 302-304 West 13th Street, New York, N.Y. 10014.

(Пожертви на НТШ можна відтягати з податку).

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

Представники УККА...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

ського Суду УККА та С. Палидович, секретар Крайової Ради УККА. (Не в усіх таборах брали участь всі делегати).

В суботу, 23-го липня, делегація відвідала Пластові табори на „Вовчій Тропі" в Іст Четгемі. Тут в тінях розлогих ялиць і смерек таборували під шатрами юначки (командантка п-і Н. Соневицька), юнаки (командант д-р О. Черник), новачки (командантка М. Боднаренко) та новаки (комендант Я. Пришляк). Делеґацію вітав голова КПС А. Мицьо.

В полудневих годинах того дня весь табір відзначував „День Українського Пластуна" і в часі Апелю п. Й. Лисогір привітав від імени делегації УККА всіх пластунок і пластунів та їх родичів, що численно зібралися на пластовій площі.

„Ми подивляємо", говорив він, „Ваші зусилля над вихованням молодого українського покоління в Америці. А одним із найбільш ефективних засобів в тій Вашій праці є вдержування літніх таборів. Тут приїхала молодь не тільки з великих українських центрів, де є українські церкви, школи та організації, але також з малих місцевостей, де нема зорганізованого українського життя. Всі вони разом вчаться гуртом жити. Командам таборів ми вдячні за їх повну посвяту над вихованням дорученої їм батьками молоді".

По спільній перекуспі в пополудневих годинах делегація УККА виїхала до оселі ОДУМ „Київ" в Акорді, Н. Й. Тут якраз було закриття відпочинкового табору, приходила зміна таборовиків. На оселі таборує молодь не тільки з Америки, але також з Канади. Проблеми виховної праці були темою нарад представників УККА із чільними діячами ОДУМ — д-ром Ю. Криволапом, д-ром С. Федоренком, інж. І. Павленком, інж. О. Шевченком, п-і Вірою Коновал, Е. Кальмном, В. Дорошенком та іншими членами таборової команди. В дружній розмові намічено шляхи дальшої спільної праці.

У вечірніх годинах того ж дня відбуто зустріч з молоддю на Союзівці. Делегати УККА взяли участь у вечірній розваговій програмі Союзівки.

В сонячний недільний ранок 24-го липня делегація УККА взяла участь в Службі Божій на оселі СУМА в Елленвіллі. Тут в той же день кінчався виховно-вишкільний табір (командант Р. Зварич), а починався спортово-вишкільний (командант Я. Петрик). По оглядинах табору, делегація УККА взяла участь в надзвичайному засіданні Головної Управи СУМА, що відбулося в новозбудованій світлиці (архітект Л. Калинич, будівельник Я. Іванків). В зустрічі взяв також участь о. д-р Володимир Гавліч, парох церкви св. Юра в Ню Йорку, а в літніх місяцях також парох „Сумівки". Делеґацію вітав п. М. Шмігель, голова Г У СУМА. В гарній атмосфері відбулася виміна думок про вихованння нашої молоді.

На закінчення поїздки делегація відвідала оселю УРС „Верховину" в Глен Спей. Тут якраз відбувався спортовий вишкіл молоді, який влаштовує тут Українське Спортове Товариство „Чорноморська Січ" з Нюарку, Н. Дж., під проводом голови Мирона Стебельського і спортового референта М. Твардовського. Учасниками цього табору було понад 100 дітей, що з'їхалися на вишкіл з різних стейтів Америки і провінцій Канади.

Крім спортового вишколу, на оселі багато молоді відбувало вишкіл українського танку під проводом п-і Роми Прийми-Богачевської та пп. Вадима Сулими і Марка Комічака.

Делегація УККА, в товаристві голови УРСоюзу п. Івана Олексина і касира Едварда Попеля, відбула зустріч з усіми курсантами та побажала якнайкращих успіхів у їхньому вишколі.

ВАТЬКИ! *Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, в нашій громаді у вільному світі нового сердомого елена!*

Українці взяли участь...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

неділю 17-го липня, в головній Св. Павлівській церкві Осередку була відправлена Св. Літургія, яку очолив намісник Вселенського Патріярха Митрополит Дамаскінос, він же генеральний секретар Передсоборної Комісії Вселенського Православного Собору. Присутніми на цій відправі були владики: — Митрополит Мстислав, Митрополит Сирійської Православної Церкви Ігнатій, він же духовний дорадник наради в богословських і канонічних справах, та професор теологічного факультету в Атенах єпископ Анастасій з Елладської (Грецької) Православної Церкви, він же заступник президента „Синдесмосу".

Перед самим закінченням нарад завітав до них Владика Митрополит Мстислав. Владика привітав присутніх від Української Православної Церкви у ЗСА та висловив екзекутиві „Синдесмосу" признання й подяку за запрошення на нараду представників українських православних теологічних шкіл, що існують сьогодні у світі. Слово Владики Митрополита вислухали присутні з великою увагою й нагородили його оплесками.

* *

Не ризикуючи перебільшенням, маємо всі підстави ствердити, що присутність на нараді представників українських теологічних шкіл під кожним оглядом була корисною, а для більшости учасників наради великою й милою несподіванкою, що й виявили вони у розмовах з нашими делегатами. Одні з учасників наради дещо чули про нашу Церкву, для інших з Близького і Дальшого Сходу було це відкриттям нового й досі їм невідомого. Престиж нашої Церкви піднесли українські учасники наради своєю активною участю у праці комісій, одну з яких очолював ректор Св. Софійської Семінарії у Бавнд Бруку прот. Ф. Істочин.

Крім того, велике враження на учасників нарад справила виставка видань УПЦеркви у ЗСА (79 друків). Окрему увагу привертали такі видання, як величке Напрестольне Євангеліє, Служебник, Требник, нотні та інші видання Науково-Богословського Інституту УПЦеркви у ЗСА. Спеціяльне зацікавлення викликала праця проф. І. Власовського — 5 томів „Нарису історії Укр. Прав. Церкви". Кілька вільних примірників 1-го тому тієї праці в англійській мові одержали (як дарунок) на жаль не всі, що бажали ту працю мати. М. ін., всі виставлені видання владика Мстислав передав Митрополитові Дамаскіносові, як дарунок УПЦеркви у ЗСА для Бібліотеки Осередку Вселенської Патріярхії в Женеві.

Одним із милих спогадів про побут у Женеві й зустріч та розмови під час наради, залишиться гостинне прийняття, що його влаштували українським учасникам інж. Ігор і Маріянна Суховерські. Крім прот. Ф. Істочина, прот. О. Кравченка і д-ра А. Жуковського, приявними на цьому прийнятті були Владика Мстислав і Митрополит Дамаскінос.

Вшановано...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

До присутніх промовив словами Біблії професор Людольф Мюллер, колись студент Д. Чижевського.

„Куди піду від Духа Твого і від лиця Твого, куди втечу? коли підіймуся до неба або зійду під Землю, і там Ти є...Коли відлетів би я на крилах рано і оселився над краєм моря, то й там мене досягне і вдержить правиця Твоя". Господньою молитвою в церковно-слов'янській мові закінчив Л. Мюллер прощальний обряд: „Отче Наш иже еси на небесіх".

Між численними присутніми, окрім Л. Мюллера (Тюбінген), були професори Алітан, Шрепфер, Гадамер із Гайдельберґу. доктор Кристоф Гергардт із Тріру, доктори — Конрад, Вайсшедель, Геніґ, Шпрехер та інші. Окрім того, професор Панас Феденко з Мюнхену та дві українки з Німеччини: д-ра Ольга Давидова — Фогельзанг, лекторка університету в Гайдельберґу, та внука українського письменника Володимира Леонтовича д-р Юлія Освальт із Франкфурту.

Бібліотека і архів проф. Чижевського переходить у власність Слов'янського Інституту університету в Гайдельберзі, де був він від 1957 р. директором і розширив наукову базу цього Інституту.

Слід згадати, що в цьому університеті вчився замолоду відомий член Київської Української Академії Наук Богдан Кістяковський (соціолог). Кістяковський був колегою славнозвісного німецького соціолога Макса Вебера (вмер 1921 р.). В Баварській Державній Бібліотеці в Мюнхені знаходяться два томи політичних статтей („Политическія Сочиненія") Михайла Драгоманова, які Драгоманов написав, бувши на еміграції. Ці статті заборонені в царській Росії, Богдан Кістяковський видав у Парижі 1906 р. та подарував М. Веберові зі своєю присвятою, як редактора заборонених писань Драгоманова.

Надіймося, що прийде час, коли урна з попелом Дмитра Чижевського, який віддав свій талант і працю для науки, знайде місце на Байковому цвинтарі в Києві, де знаходяться могили славних творців української культури — Михайла Грушевського, Михайла Коцюбинського, Лесі Українки та багатьох інших.

НОВІ ФІЛОСОФИ...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

лежність. Маніфестації жінок в Альжирі, спротив інтелектуалістів і вірних в Польщі, гумор Швейка в Чехо-Словаччині — це той же сам ланцюг подій.

„В СССР — каже Глюксман, — Валентин Мороз, українець, засуджений на 14 років таборів...пояснює, що треба черпати силу з сили народньої культури. Нею може бути церква, хрест — а в деяких околицях України держава дає 25 рублів за знищення хреста — або писанки, згідні з українською традицією.

Тобто, все, що спротивляється акультуризації, до якої змагає держава. Усмішка, або лише думки, або пісні. Це, так би сказати, чорний ринок вільного руху людей і ідей під ринком офіційної думки. Колишні російські опозиціонери — Троцький і навіть Віктор Серж — залишилися людьми апарату, продовжували думати як „професійні революціонери". Сьогодні, навпаки, дисиденти є людьми чорного ринку контестації".

Глюксман закінчує:

„Дисидент не мусить займати місце герієра, чи професійного революціонера...Валентин Мороз цитує в „Хроніці опору" маленький плем'я в Карпатах. Воно зуміло встоятися перед румунами, мадярами, поляками, австрійцями і росіянами. Ці люди мають бога, який ні добрий, ні злий, і який є як ця двосічна сокира. Так є і з нами".

Таким чином визначний французький філософ, один з передових групи „нових філософів", відкликається до писань В. Мороза, заступника українського „дисидента" нарівні з Солженіциним.

„Я ІНТЕРНАЦІОНАЛІСТ"...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

рора УРСР Самаєв. Так само вчинили заступник начальника 13-го відділу Прокуратури СРСР Седов і начальник того ж відділу Державний радник юстиції 2 рангу Соломкін. Перший заступник Генерального прокурора СРСР Маляров та Генеральний прокурор СРСР мене прийняти відмовилися.

Чому? За яким правом, за яким законом ті, хто за Конституцією стоять на варті закону, підтримують (а може й самі роблять) беззаконня?

У Верховному суді СРСР прийняти мою заяву відмовилися.

Президія Верховних Рад УРСР і СРСР таких справ не розглядають, а лишень спрямовують заяви до прокуратур, судів, КДБ, а звідти потоком йдуть стандартні відповіді.

Ті, що пишуть гарні статті в газетах про законність і правосуддя, прочитавши неправосудний вирок, зовсім нічого не відповідають.

Вирок вважаю неправосудним. Обґрунтування в листі до газети „Известия" від 9. 11. 1975 року. (Дивись додаток).

Я закінчив філософський факультет МДУ. У школі з-за тіні КДВ, що мене переслідує, та через судимість, хоч вона і знята 1974 року, працювати не можу. З 1967 року заробляю на хліб вантажником, обплавлючем огнетривких виробів, слюсарем-монтажником, пожежником. Звичайно, таке життя нікого не може задовільнити.

Мені пощастило підмітити й розробити одну суто педагогічну тему. Написав статтю. В обласній газеті її навіть прочитати відмовилися. У республіканській учительській „Радянська освіта" прочитали, але не надрукували. Газета „Известия" знайшла її вартою уваги, але доброді з виконкома за старе мене звинуватили в прояві націоналізму, виганяли зі школи за націоналізм і добавили три роки ув'язнення (для вагомости!).

Я був і залишаюся інтернаціоналістом, але не признавав і ніколи не визнаю за інтернаціоналістів держиморд (в розумінні Леніна) та русотяпів (як говорив Калінін), яких тепер в Донецькій області аж забагато.

Статтю мою треба не пропустити, книжку, що її підготовив, очевидячки, чекає та ж доля. Тепер працюю над словником, але й він, мабуть, зазнає тої ж долі.

В мене відняли сім років життя. Крім того, я ще 12 років не мав можливостей працювати на користь народу. Тепер я не почуваю себе гарантованим від того, що мене за записи, лист або погляди арештують, за зачиненими дверями засудять і будуть виправляти.

Коли б я справді скоїв злочин 1957 року, то за 19 років хто-небудь нарешті зміг би написати або хоча б показати відповідну статтю, пояснення чи тлумачення закону.

Прошу допомогти мені.

15 січня 1976 року.

ДО РОКОВИН...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

Оксаною почали вмовляти господиню дому про те, що якось не підходить одне до одного: портрет української письменниці посеред безлічі оленячих рогів, диких свинячих голів, чи інших ловецьких трофеїв. „Переповнені стіни не дають змоги примістити портрет Марка Вовчка окремо. „Він так і залишився між оленячими рогами при входовій стіні Вайденгофського „Єгерціммеру". А тим часом у Бад Швальбаху є багато інших, більш репрезентативних місць для цього портрету: от хоч би сама палата „Курґавзу" з просторими коридорами, залями, портиками? Є міська радниця — центр адміністрації Бад Швальбаху) є врешті міський архів-бібліотека, чи інше більш підхоже місце, як „Вайденгофський звіринець".

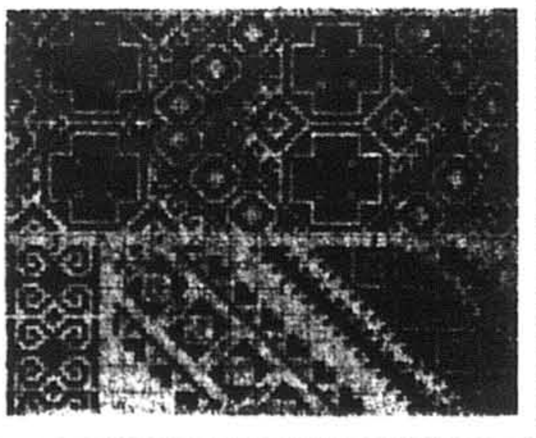
Рада в раду ми з бразилійською Оксаною вирішили тоді таке:

а). Залишити тимчасово портрет Марка Вовчка на тому місці, де він тепер (1976) знаходиться: в „Єгерціммері" Вайденгофської гостинниці в Бад Швальбаху;

б). Апелювати до українських жіночих організацій, передусім тих, що носять ім'я письменниці, а там до СФУЖО, чи Культурної Референтури СКВУ, щоб офіційно зайнялися „визволенням Марка Вовчка з Вайденгофського звіринця".

\# \# \#
\#

І ось з нагоди 70-річчя Марії Маркович (1907) звертаємося разом із проф. Оксаною Борушенко до українського організованого жіноцтва з закликом поцікавитися активно справою перенесення її портрету роботи сл. п. Катерини Антонович на інше краще місце в Бад Швальбаху. Добре було б сполучити таке перенесення з окремим жіночим з'їздом, науковою конференцією з нагоди 135-річчя народження Марка Вовчка (в 1979 р.), чи 120-річчя її перебування в Бад Швальбаху (1980р.), чи якоюсь іншої нагоди, включно з 20-річчям передачі її портрету місту (1981).

Пам'яті о. прот. Володимира Шостачка

Бл. п. о. прот. Володимир Шостачок

Картерет, Н. Дж. — Протоірей Володимир Шостачко упокоївся дня 19-го квітня ц. р. на 81-му році свого трудолюбивого життя. Він вірно послужив на різних становищах Українській Православній Церкві в ЗСА і українському народові в цій волелюбній країні на протязі більше, як 50 років.

Бл. п. прот. Шостачко народився 25-го жовтня 1896 року у Вороблику, на Лемківщині — Західня Україна. Початкову освіту здобув він у селі свого народження, середню — в гімназії у Сяноці, а пізніше студіював у вищих школах у Львові. Перед самою Першою світовою війною йому пощастило прибути до ЗСА, до Ферд Сіті, Па., де він і почав свою церковно-громадську діяльність. Він був учителем Рідних Шкіл, диригентом церковних і світських хорів, режисером аматорських драматичних гуртків, і одночасно студіював Богословіє і згодом його висвячено на диякона. Разом із своєю дружиною, паніматкою Анною, яка померла в 1974 році, він працював для добра Української Православної Церкви, своїх людей і української культури в різних місцевостях стейтів Пеннсильвенії, Огайо, Ню Джерзі, Коннектикат і Оклагома. Священство він прийняв 27-го жовтня 1957 року. Святителем його був бл. п. Митрополит Іоан Теодорович, який довершив рукоположення в церкві св. Успіння у Честері, Па.

Між багатим вкладом прот. Шостачка в наше релігійно-громадське життя, варто згадати хоча б виступи відомих хорів під його керівництвом на концертах у Піттсбурґу, Клівленді і їх околицях в супроводі симфонічних оркестр. Окрім цього, він започаткував і провадив недільні українські радіопрограми на мережі в Піттсбурґу, Па., які існували майже 5 років, насолоджуючи слухачів західньої Пеннсильвенії українською піснею і доповідями з історії і культури України. Своєю багаторічною й багатогранною службою УПЦеркві він зміг зберегти багато наших людей в єдності й вірності своїм народним і церковно-релігійним традиціям, рідній мові і культурі, музичному і театральному мистецтві. Він завжди був гордий із своєї багатої української спадщини і залишив по собі не тільки добру пам'ять трудівника на народній ниві, а також багато музичних церковних і народних творів. Чимало з них вже опубліковано, а решта чекає, щоб їх надрукувати.

Похоронні відправи відбулись в катедрі св. Димитрія в Картереті, де прот. Шостачко жив після відходу на емеритуру з причини немічного здоров'я. Чин священичого облачення довершили 21-го квітня митр. прот. Богдан Железібський, протоієреї Петро Мелех і Миколай Галета, та священик Анатолій Ситник. Того ж самого дня в похоронному заведенні Бізуба відбувся Парастас, що його очолив Архиєпископ Марко при участі протопресвітера Федота Шпаченка, прот. Петра Мелеха і прот. Йосифа Крети і оо. Михайла Петляка та Анатолія Ситника.

У п'ятницю, о год. 4-ій по полудні відбулася похоронна процесія вулицями міста, з участю протопресвітера Андрія Бека й прот. Петра Мелеха, родини, представників прицерковних організацій, урядників Церковного Комітету, парафіян і приятелів, до катедри св. Димитрія, де тіло перебувало всю ніч до наступного дня. Тут увечері о 7-ій год. почалось священицьке отпівання під проводом Архиєпископа Марка і з участю протопресвітерів Артемія Селепини, Федота Шпаченка, Андрія Бека і Теодора Форостія, прот. Петра Мелеха і оо. Івана Наконечного і Анатолія Ситника. Проповіді виголосили Архиєпископ Марко англійською мовою, а протопр. Артемій Селепина, голова Консисторії — українською. Після отпівання духовенство читало св. Євангеліє біля домовини Покійника.

У суботу, 23-го квітня, о год. 9-ій ранку Архиєпископ Марко з участю протопр. А. Бека і прот. Петра Мелеха відслужили Архиєрейську Божественну Літургію, а відтак відбулася процесія навколо храму. Прощальну проповідь обома мовами виголосив Архиєпископ Марко. Під час усіх Похоронних Богослужень співав катедральний хор під проводом диригента Дмитра Заверського і було багато молящихся, серед них навіть з таких віддалених місцевостей, як Карнегі, Мекізпарк, Па., Ню Брітен, Конн., Сінгек і Кліфтен Н. Дж., та інших, які проводжали вірного душпастиря у потойбічне життя. Тлінні останки Покійного спочивають в українській православній секції „Кловер Ліф" цвинтаря у Вудбріджу, Н. Дж., поруч із його дружиною Анною.

Після похорону відбулася похоронна трапеза, на якій промовляли Архиєпископ Марко, протопр. Андрій Бек і прот. Петро Мелех, підкреслюючи заслуги покійного прот. Володимира у Божому Винограднику. На закінчення подяку від родини виголосив син Покійного Юліян В. Шостачко. Покійний прот. Володимир і паніматка Анна Шостачко були довголітніми і діяльними членами Українського Народного Союзу. Рівнож їх діти і внуки належать до Батька Союзу. Покійний прот. Шостачко осиротив сина Юліяна, дві дочки Ольгу Райдер з мужем, і Іванну Василик з мужем; трьох внуків Кароліну Райдер Кінельську, Патрішію та Івана Василик; сестру Софію Загродську із сином Володимиром.

На нев'янучий вінок Покійного родина пожертвувала: 100.00 дол. на Семінарію св. Софії; 100.00 дол. на потреби нашої Митрополії і 400.00 дол. на катудру св. Димитрія. А приятелі покійного прот. Шостачка та його родини пожертвували 300.00 дол. на Катедри. Всім жертводавцям складаємо сердечне спасибі.

Н. Н.

У 25-ліття Владики Букатка

Майже непомітно минув 25-літній ювілей єпископських свячень одного з найбільш заслужених Владик Української Помісної Церкви, Архиєпископа й Апостольського Адміністратора, Гавриїла Букатка, завдяки якому українські церковні громади у вільному світі набули виїмково відданих духовних провідників.

За ініціятивою одного з перших, висвячених Владикою Гавриїлом жонатих священиків, о. крил. Матвія Берка, відправлено спеціяльне Богослуження в наміренні великого сина Крижевецької землі в неділю, 1-го травня в церкві Успіння Богоматері в Міссиссага, Онтаріо.

На це ювілейне Богослуження прийшла не тільки місцева церковна громада, але й із сусіднього Торонто та інших довколишніх міст.

Святу Літургію відправляли о. декан Іван Сиротинський, парох церкви св. Миколая в Торонто, в асисті о. Мирослава Байрака, кол. пароха Гамільтону, першого висвяченого Владикою Гавриїлом священика з Канади (1957 р.), о. д-ра крилошанина Юліяна Небесного, пароха з Гамільтону й першого священика з Югославії в Канаді, та о. крил. Матвія Берка, висвяченого Преосвященним Гавриїлом в 1962 р.

Молитовний святковий настрій доповнив прекрасний спів церковного хору церкви Успіння Богоматері під орудою Остапа Брездені.

Пісня виголошення проповіді, о. декан І. Сиротинський розказав про обставини, в яких запізнав він теперішнього Владику Гавриїла та про велику популярність Ювілята серед товаришів богословських студій у Римі, куди прибув він у 1936 р.

Сказав о. І. Сиротинський:„Його(тобто Владику Гавриїла) так любили колеги-студенти богословії, що ніхто з них не завидував би йому достойного посту, який займає він тепер. Він був завжди ввічливий, веселий, товариський і дуже любив співати". З тих часів залишився Владика Гавриїл сердечним приятелем о. декана.

„25-річчя на владичому престолі в таких бурхливих часах, коли церква переживає різні труднощі, це справді велика річниця.

Владика Гавриїл — це гідний наслідник владики-святця Діонізія Няраді. Він, повний посвяти своєму народові й церкві, не щадить ні часу, ні здоров'я для опіки своїх вірних.

Тому молімось у наміренні доброго здоров'я Ювілята та шлім наші літургічні побажання з нагоди його великих святкувань" - так закінчив своє слово про Владику-Ювілята о. декан І. Сиротинський.

Після Богослуження гості-священики й вірні зійшлися в церковній залі на скромну перекуску, згадуючи особисті зустрічі з владикою Гавриїлом,який залишився в пам'яті біловолосим молодцем із чудовим співучим голосом,що так здобував собі симпатію своїм щирим відношенням до своїх земляків.

Парохіяни зі своїм улюбленим отцем-парохом Берком дякували вельмизаслуженому о. деканові Сиротинському за прегарний спомин про Ювілята в часі проповіді та за його ласкаву участь у Торжественній Літургії, яку закінчено многоліттям для нашого Патріярха Йосифа, Владики Гавриїла, Владики Ізидора та всього українського народу.

О. Глібович

Випускники в Рочестері, отримали нагороди від УНСоюзу

Рочестер, Н. Й. — Під кінець травня 1977 р. відбувся тут кінцевий іспит учнів 11-ої кляси Школи Українознавства ім. Т. Шевченка в Рочестері, Н. Й. До іспиту приступили 16 учнів: Юля Бабюк, Єлисавета Бездух, Тамара Білик, Роман Буцерка, Богдан Єйна, Володимир Зазуляк, Христина Костик, Андрій Кужіль, Петро Лесів, Орест Лехновський, Марія Марголич, Лідія Михайлюк, Наталка Остапюк, Марко Омельченко, Орест Тороус і Андрій Хомяк.

Іспитовою комісією проводила інспектор Шкільної Ради мгр Мотря Богатюк, а членами комісії були директор школи Надя Трач, та учителька Ірина Біловус, Степанія Ващук, Дарія Єлів, Анна Руда і Любов Цегельська.

Всі учні успішно склали кінцеві іспити, а п'ять з них здали з визначним успіхом, а це: Тамара Білик, Андрій Кужіль, Петро Лесів, Лідія Михайлюк і Орест Тороус. Кожному з них доручено в нагороді 25 дол. на Бенкеті Градуантів, який влаштовує щорічно Союз Українок Америки, Відділ 47, для градуантів Школи Українознавства та американських середніх шкіл. Три нагороди прийшли від Українського Народного Союзу на руки директора пані Н. Трач, яка передала їх нагородженим випускникам під час бенкету, що відбувся в неділю, 12-го червня. Дві нагороди приділив Український Робітничий Союз і їх передав особисто голова УРСоюзу Іван Олексин. Управа школи оцим шляхом складає щиру подяку обом нашим братським союзам за їхню підтримку і заохоту для учнів українознавчих шкіл.

Р. Т.

Фіналізується З'їзд колишніх студентів Ґрацу і Леобену

Приготовлювана вже від довгого часу зустріч колишніх студентів високих шкіл Ґрацу і Леобену вже добігла до своєї остаточної мети. Зустріч, задумана Ініціятивним комітетом, відбудеться в суботу і неділю, 24-25-го вересня ц. р., на оселі УНС Союзівці в Керґонксоні, Н. Й. В склад Ініціятивного комітету З'їзду входять: д-р М. Чировський — голова, інж. Л. Калинич — секретар, п-і Л. Лапичак — скарбник та члени: д-р. М. Зарицький, д-р Ірина Ільницька, д-р І. Макаревич, інж. І. Турянський, д-р Р. Богатюк, д-р І. Гурин.

Запланована програма З'їзду:

Субота, 24-го вересня год. 3:30 по полудні: неформальні сходини бувших студентів Ґрацу і Леобену. Год. 5:30: коктейл. Год. 7:00 вечора: бенкет з програмою (короткі спогади, веселі точки, привіти). Бенкетом вестимуть конферансьєри пп. М. Середович і Л. Калинич. Год. 10:00: забава з танцями при музиці оркестри п. Б. Гірняка. Неділя, 25-го вересня. Год. 9:00 ранком: снідання. Год. 11:00 Св. Служба Божа. Год. 10:00 по полудні: обід і офіційне закриття З'їзду. Ініціятивний комітет домовився з директором Союзівки, паном Квасом, що всі учасники З'їзду замовлятимуть свою участь у З'їзді (і кімнати на нічліг) просто в управі Союзівки. Адреса і телефон Союзівки: Soyuzivka, UNA Resort Center, Kerhonkson, N.Y. 12446 Tel. 914 - 626-5641

Кошти З'їзду: Дорослі особи, включаючи нічліг, коктейл, бенкет, забави, сніданок і обід $38.00 з учасника: Молоді люди(12—18років) — $23.00 (без коктейлю і напитків), з особи. Діти (нижче 12 років) — $15.00 від особи (без коктейлю, напитків і забави). Кошти перебування на Союзівці виплачувати будуть учасники просто до касі оселі.

Ініціятивний комітет, який нараджувався кільканадцять разів запрошує якнайсердечніше всіх колишніх студентів високих шкіл міст Ґрацу і Леобену взяти численну участь у З'їзді для відзначення 85-річчя Студентського товариства „Січ". Вже багато колишніх студентів відгукнулося і переслало деякі грошові фонди на покриття вступних видатків, злучених із підготовчою роботою комітету. Всім спасибі і до близького радісного побачення.

Ініціятивний Комітет

ТАРЗАН, Ч. 7796. Тарзан відмовляється від ролі

Я не гратиму в жадному фільмі, Помпусе! Радо допомогу тобі щодо технічних справ, зв'язаних з фактом, що фільм має бути про джунглі...

Ну, от!.. Я вже звик до того, що мої пляни часто не здійснюються... ...Проте, я подбаю, щоб І. Б. Помпус вийшов із цієї ситуації не найгірше!

Я певний цього, Помпусе!